

Arrest

nr. 267 924 van 7 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 6 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 september 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 29 september 2020 om internationale bescherming. Op 24 augustus 2021 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, tot de etnie Saho te behoren en Moslim te zijn. U bent geboren op (...) 2000 te Wulisho, Nues Zoba Tsorona, Zoba Debub. U stopte in Eritrea met schoolgaan halverwege de vijfde graad, u heeft er nooit enige militaire training noch dienstplicht gedaan.

In mei 2014 hebt u – samen met een vriend genaamd J. (...) – Eritrea verlaten, u reisde via Gerhusernay naar het Endabaguna kamp te Ethiopië, vervolgens trok u naar het Ethiopische Adi Harish kamp, alwaar uw tante M. O. (...) – samen met haar beide kindjes H. (...) en A. (...) – op dat moment reeds verbleef. U werd in Ethiopië als vluchteling erkend en er werd u een reisdocument/paspoort voor vluchtelingen van Ethiopie uitgereikt (nummer (...) geldig tot 30 maart 2019) (informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Eind 2015 of begin 2016 kwam ook uw broer M. A. A. (...) in het Adi Harish kamp aan. In februari 2018 ging u – samen met uw broer A. (...), tante M. (...) en haar beide kindjes – voor één maand naar Addis Abeba, u werd toen immers – samen met veel Eritreeërs – door het kamp naar daar gebracht teneinde naar Italië te kunnen gaan via een resettlement programma uitgaande van Caritas. Er werd u een Italiaans visum uitgereikt, geldig van 26 februari 2018 tot 15 april 2018 (informatie toegevoegd aan het administratief dossier). U kwam uiteindelijk op 27 februari 2018 in, Rome, Italië aan. Na één nacht in Rome te hebben verbleven, vestigde u zich – samen met uw broer A. (...), tante M. (...) en haar beide kindjes – in een sociale woning te Verona, Chero. U kreeg er rond oktober/november 2019 de vluchtelingenstatus, u heeft evenwel nooit uw verblijfsdocumenten in uw handen gekregen, dit gezien u minderjarig was (bij uw aankomst).

U verliet in september 2020 Italië omwille van de levensomstandigheden aldaar, uw tante M. (...) bleef met haar kindjes in Italië achter. U trok vooreerst – samen met uw broer A. (...) – met de trein naar Duitsland, vervolgens kwam u met de trein naar België. U kwam op 01 september 2020 in België aan en u diende op 29 september 2020 een asielaanvraag in.

U legt ter staving van uw Belgische asielaanvraag geen enkel document neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde geboren te zijn op 15 september 2005 (zie bijlage 26 in het administratief dossier), dan wel 15 september 2004 (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling) en dus minderjarig te zijn. De dienst Voogdij bepaalde echter bij beslissing op 8 oktober 2020 dat op basis van het medisch onderzoek kan worden besloten dat u op datum van 7 oktober 2020 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20.8 jaar met een standaarddeviatie van 2.5 jaar een goede schatting is (zie administratief dossier). Tijdens uw onderhoud geeft u als geboortedatum 1 januari 2000 op, cfr. de identiteitsgegevens waaronder u in Italië bekend staat. Voor de procedure blijft deze geboortedatum behouden. Aangezien u beschouwd wordt als zeker ouder dan 18 jaar, komt ook uw asielrelaas in een ander licht te staan.

Uit de elementen die voorhanden zijn [uw vingerafdrukken werden in Italië – in het kader van een asielaanvraag genomen op 27 februari 2018 (in Fiumicino) en op 08 maart 2018 (in Verona); u staat bij de Italiaanse autoriteiten gekend als M. A. O. (...) (°(...) 2000) en als A. O. M. (...) (°(...) 2000), er werd u te Italië internationale bescherming toegekend en u verkreeg er een verblijfsvergunning in het kader van uw asielaanvraag, geldig tot 10 juni 2024 (informatie toegevoegd aan het administratief dossier)], blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt aldus door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met

alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83- 85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in

de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting, integratie,... [u zou in Italië dankzij Caritas in een bakkerij/ ijssalon/bar hebben gewerkt van januari tot juni 2019 en van maart tot september 2020, doch u zou er minder hebben verdiend dan Italiaanse burgers en u zou er tevens meer uren hebben moeten presteren; u zou in Italië geen andere opleiding of scholing hebben kunnen genieten; u zou van bij uw aankomst te Italië voedsel van Caritas hebben ontvangen, doch voordat u één jaar daar zou hebben vertoefd, zou deze hulp zijn gestopt; u zou tevens zes maanden na uw aankomst in Italië op twee wekelijkse basis een bedrag van zes euro hebben ontvangen van Caritas, doch ook dit zou na vier maanden zijn stopgezet; u zou tenslotte verder zijn geholpen door Italiaanse vrijwilligers, doch u zou van hen vervallen voedsel hebben gekregen], voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden.

Er kan vooreerst worden opgemerkt dat uit uw verklaringen overduidelijk blijkt dat u wel degelijk twee maal gedurende telkens zes maanden in Italië zou zijn tewerkgesteld. Zo verklaarde u immers zelf dat Caritas u zou hebben geholpen om werk te vinden, u zou dan ook van januari tot juni 2019 en van maart tot september 2020 in een bakkerij/ijssalon/bar hebben gewerkt (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 29 juni 2021 p. 11, hierna genoemd cgvs p. 11). Het zou naar uw mening een soort van opleiding/stage hebben betroffen, u zou zowel in de keuken hebben gestaan als hebben opgediend als ober (cgvs p. 11). U zou evenwel na zes maanden een eerste maal zijn gestopt met uw werk, dit gezien u minder loon dan de Italiaanse burgers zou hebben ontvangen en u meer uren zou hebben dienen te presteren, waardoor u verzwakt zou zijn geweest (cgvs p. 11). U zou verder ook de Italiaanse taal niet goed machtig zijn geweest en u zou iets anders hebben willen leren of studeren (cgvs p. 11). Er kan, voor wat betreft uw verminderd loon, worden opgemerkt dat u zelf hebt aangegeven dat het slechts een stage/opleiding zou hebben betroffen (cgvs p. 11), waardoor het effectief niet onlogisch is dat u als stagiair minder zou verdienen dan iemand die er een vaste tewerkstelling zou genieten. Aangaande uw lange werkuren [volgens het interimkantoor en uw arbeidscontract zou een opdracht van 9u tot 12u zijn, doch u zou van uw baas reeds om 6u of half 7 hebben moeten beginnen (cgvs p. 11)], kan er nog worden gesteld dat u dit wel degelijk bij uw assistent van Caritas zou hebben aangekaart, dewelke zou hebben aangegeven dat u geduld zou dienen te hebben tot u een andere job zou vinden of dat zij een andere job zou kunnen zoeken voor u, in uw toenmalige werkplaats zou het er nu eenmaal zo aan toe zijn gegaan (cgvs p. 11). U zou dan ook effectief – na uw eerste periode van tewerkstelling gedurende zes maanden – bij uw toenmalige werkgever zijn gestopt en u zou hebben getracht om een opleiding te weten bekomen: “Ik ben mijn werk gestopt, mijn assistent werd een andere assistent, ik heb de andere assistent gevraagd om een mechanische opleiding te krijgen, mijn assistent stuurde een mail naar Rome, maar het duurde lang tot hij antwoord kreeg, hij kreeg geen antwoord (cgvs p. 12). Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat uw assistent van Caritas u wel degelijk zou hebben trachten te helpen om aan uw toenmalige tewerkstelling – en de door u genoemde lange werkuren – onderuit te kunnen komen en om een mechanische opleiding te kunnen volgen, doch er geen reactie op de verzonden mail zou zijn gekomen en de mail mogelijks niet correct zou zijn afgeleverd (cgvs p. 12). Hoewel u verder vooreerst aangeeft niet te weten waarom u geen andere opleiding zou hebben weten te krijgen, niet naar een normale school zou zijn kunnen gaan noch ander werk zou hebben weten vinden [“Ik weet niet wat de echte reden is, ik heb voortdurend gevraagd om school te beginnen, opleiding te krijgen, maar van de assistenten kreeg ik geen voldoende reden ofzo” (cgvs p. 12)], geeft u uiteindelijk aan dat uw assistent zou hebben aangegeven dat het duur zou zijn om naar school te gaan, u zou immers moeten betalen

voor school en tevens spullen – zoals een boekentas en boeken – nodig hebben, hiervoor zou u dan ook geld moeten verdienen (cgvs p. 12). Er kan – voor wat betreft uw mogelijke beperkte financiële middelen – nog worden toegevoegd dat u zelf hebt aangegeven dat u na uw opleiding/stage bij de bakkerij te hebben volbracht, mogelijks naar een andere werkgever zou kunnen gaan en een beter verdienende job zou kunnen krijgen en dat dit dan ook de bedoeling zou zijn geweest (cgvs p. 14). U zou evenwel, nadat naar uw mening uw stage zou zijn volbracht, aan uw baas hebben gevraagd om een echt werk te mogen beginnen met een hoger loon, doch uw werkgever zou toen hebben aangegeven dat u nog een stage verder zou hebben moeten doen tot u genoeg zou hebben geweten, waarna u zou hebben besloten om te stoppen en Italië definitief te verlaten (cgvs p. 14). Hieruit blijkt dat u aldus niet zou hebben gewacht op het volbrengen en beëindigen van uw stage, zodat u bij een andere werkgever aan de slag zou kunnen gaan en een hoger loon zou kunnen verwerven. Overigens blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw tweede tewerkstellingsperiode bij de bakkerij van uw werkgever opslag zou hebben weten te bekomen, u kreeg immers 450 euro in plaats van 350 euro per maand (cgvs p. 12). U geeft tenslotte nog aan dat u van bij uw aankomst in Italië van Caritas voedsel zou hebben ontvangen, doch deze voedselhulp na minder dan één jaar zou zijn stopgezet (cgvs p. 13). Ook zou u na zes maanden op tweewekelijkse basis een bedrag van tien euro via Caritas hebben ontvangen, doch ook deze hulp zou na vier maanden stop zijn gezet (cgvs p. 13). U zou niet weten waarom deze hulp zou zijn stopgezet, er zou u geen verdere uitleg zijn gegeven (cgvs p. 13). Er kan in dit kader worden opgemerkt dat, hoewel u beweert dat de hulp van Caritas – omwille van ongekennde redenen – zou zijn gestopt, u zelf aangeeft dat u daarna zou zijn geholpen door vrijwilligers: “Er zijn vrijwilligers, andere mensen die vluchtelingen helpen, we kregen voedsel van hen, ook van de kerk ofzo, voedsel kwam naar ons van andere vrijwilligers. Later ben ik begonnen met het werk, door mijn oranje kaart” (cgvs p. 13). Het zouden naar uw mening geen organisaties doch gewone Italiaanse burgers hebben betroffen, dewelke andere mensen zouden hebben willen helpen, ze zouden dan ook andere vluchtelingen begeleiden (cgvs p. 13). U kaart verder nog aan dat u van deze vrijwilligers vervallen voedsel zou hebben gekregen, Caritas zou hiervan op de hoogte zijn geweest (cgvs p. 14). U zou het voedsel van Caritas niet hebben gecontroleerd op de vervaldatum, terwijl u dit bij het voedsel van de vrijwilligers wel zou hebben gedaan (cgvs p. 14). Er kan in dit kader nog worden opgemerkt dat voedsel waarvan de houdbaarheidsdatum mogelijks wat is overschreden, daarom nog geen onconsummeerbare en slechte producten inhouden. Er kan tenslotte nog worden gesteld dat u aangeeft normaliter slechts gedurende één jaar in de aan u – en uw broer A. (...), tante M. (...) en haar beide kindjes – toegewezen sociale woning te mogen verblijven, doch jullie na deze periode niet uit het huis zouden zijn gezet, dit gezien jullie geen of onvoldoende werk en inkomsten zouden hebben gehad en toen enkel voedsel zouden hebben kunnen kopen (cgvs p. 14). De bedoeling zou dan ook zijn geweest dat jullie in de sociale woning zouden kunnen blijven wonen tot jullie voldoende werk zouden hebben gevonden en geld zouden hebben verdiend teneinde een eigen woning te kunnen huren (cgvs p. 14). Men kan aldus hieruit concluderen dat u tijdens uw verblijf in Italië over de nodige opvangmogelijkheden hebt mogen beschikken, meer nog, u zelfs na het vooropgestelde verblijf van één jaar alsnog in uw sociale woning hebt mogen blijven.

Uit bovenstaande blijkt overduidelijk dat u in Italië wel degelijk zou zijn tewerkgesteld (cfr. twee maal zes maanden), u er tijdens uw tweede tewerkstellingsperiode zelf opslag zou hebben mogen genieten en uw assistenten van Caritas wel degelijk de nodige moeite zouden hebben gedaan om u van enige opleiding, scholing of andere tewerkstelling te voorzien, doch u voor enige scholing voldoende financiële middelen nodig zou hebben gehad. Het gegeven dat u niet zou hebben gewacht op het volbrengen en beëindigen van uw stage, zodat u bij een andere werkgever aan de slag zou kunnen gaan en een hoger loon zou kunnen verwerven teneinde mogelijks een opleiding of scholing aan te vatten, en u besloot om Italië te verlaten, kan dan ook niet aan de Italiaanse autoriteiten noch aan andere hulporganisaties ter plaatse worden verweten. Tenslotte blijkt uit uw verklaringen dat Caritas u eveneens gedurende een bepaalde periode van voedsel en geld zou hebben voorzien, waarna vrijwilligers dit van deze organisatie zouden hebben overgenomen, en u gedurende uw gehele verblijf in Italië in een sociale woning zou zijn ondergebracht.

U haalt tenslotte nog aan dat uw broer M. A. A. (...) momenteel nog steeds minderjarig zou zijn, hij zou met u mee naar België zijn gekomen, u zou dan ook in Italië kunnen worden beschuldigd omdat u uw minderjarige broer naar België zou hebben gebracht (cgvs p. 15). U zou evenwel niet zeker weten wat er dan wel zou gebeuren bij een terugkeer naar Italië, misschien zou er een gevangenisstraf volgen, u zou geen kennis van de wet van de overheid van Italië bezitten (cgvs p. 15). Er kan in dit kader worden opgemerkt dat ook uw broer A. (...) – net zoals uzelf – over de vluchtelingenstatus in Italië beschikt (zie cgvs nr. (...): op 13 juni 2019 werd hij in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning als vluchteling, deze vergunning vervalt op 10 juni 2024). U weet dan ook allesbehalve te concretiseren dat u als erkend

vluchteling te Italië, bij een terugkeer naar dat land, zal worden beschuldigd gezien u uw minderjarige broer A. (...), aldaar eveneens als vluchteling erkend, mee naar België zou hebben genomen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw minderjarigheid (bij aankomst in Italië), doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).]

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Er kan voor de volledigheid nog worden opgemerkt dat er in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw broer, M. A. A. (...), eveneens een beslissing tot niet-ontvankelijkheid werd genomen.

Op basis van artikel 57/5 quater van de vreemdelingenwet werd u tenslotte de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Daar geen opmerkingen werden ontvangen binnen de vooropgestelde termijn, wordt u geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud van 29 juni 2021.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris en zijn gemachtigde op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens is verzoeker van mening dat er een beoordelingsfout werd gemaakt.

Na een theoretische uiteenzetting van een aantal juridische principes en een samenvatting van (de motieven van) de bestreden beslissing, laakt verzoeker het gebrek aan een toekomstgerichte analyse en laat hij gelden dat objectieve informatie over de (levens)omstandigheden voor internationale statushouders in Italië aantoonde dat hij in geval van terugkeer naar Italië een risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Hij licht dit als volgt toe:

"Verzoeker meent dat gezien zijn huidige persoonlijke situatie en de huidige situatie in Italië voor statushouders er sprake is van dermate systematische tekortkomingen dat verzoeker in het licht van zijn situatie geconfronteerd dreigt te worden met onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU Handvest.

Uit verschillende objectieve internationale rapporten blijkt inderdaad dat statushouders in Italië op ernstige wijze met talrijke belemmeringen geconfronteerd worden, zowel met betrekking tot de toegang tot de arbeidsmarkt, als met betrekking tot de toegang tot adequate huisvesting.

Uit deze informatie zal blijken dat verzoeker, in het licht van zijn persoonlijke situatie, geconfronteerd zal worden met (levens)omstandigheden die zodanig talrijke belemmeringen inhouden dat hij een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest.

1) Met betrekking tot het gebrek aan bestaansmiddelen in Italië

1 – Belemmeringen voor de werkgelegenheid – Uit informatie van het laatste Nansen-verslag over de situatie van personen die bescherming genieten in Italië⁵ en van het rapport van de Zwitserse Organisatie voor Vluchtelingen hulp (hierna: OSAR) de dato januari 2020⁶ blijkt dat zij op talrijke belemmeringen voor de werkgelegenheid stuiten, waardoor het uiterst moeilijk is een baan te vinden:

"(...)". Nansen, blz. 8):

De Europese Commissie verklaarde in zijn laatste verslag over Italië dat : « (...)» (OSAR, 2020, p. 63).

In het rapport van de OSAR wordt uitgelegd dat volgens het Italiaanse ministerie van Arbeid het armoederisico van migranten in Italië veel hoger is dan in andere OESO-landen: 38,2 procent van de migranten leven in armoede (OSAR, 2020, blz. 63).

In het verslag wordt er allereerst aan herinnerd dat de werkloosheid zeer hoog is en dat het slechte functioneren van de openbare arbeidsbureaus in het land het voor iedereen, zelfs voor Italianen, moeilijk maakt om een baan te vinden. Dit brengt OSAR tot de conclusie dat : "(...)" (OSAR, 2020, p. 71).

Nansen noemt verschillende redenen die het voor begunstigde van internationale bescherming bijzonder moeilijk maken om werk te vinden in Italië (Nansen, blz. 8-9):

- taalcursussen en beroepsopleidings- en stageprogramma's zijn in Italië ontoereikend en moeilijk toegankelijk voor begunstigde van internationale bescherming;
- In het verslag wordt opgemerkt dat begunstigde van internationale bescherming aan ervaring ontbreken, aangezien in het land van herkomst verworven vaardigheden en kwalificaties in Italië moeilijk te erkennen zijn;
- Werkgevers discrimineren begunstigde van internationale bescherming nog steeds op de arbeidsmarkt. In dit verband wijst Nansen ernaar dat er op het gebied van de werkgelegenheid discriminatie lijkt te bestaan tussen migranten naar gelang van hun herkomst : personen uit Afrika bezuiden de Sahara hebben naar verluidt de laagste inkomens en de grootste moeite om zich op de plaatselijke arbeidsmarkt te integreren.

Dit is vooral ernstig omdat, bij gebrek aan sociale zekerheid (zie hieronder), het vinden van een baan voor asielzoekers van het allergrootste belang is.

Nansen concludeert dat zelfs wanneer de weg naar werk succesvol is, de weinige banen die er zijn meestal onregelmatig en meestal tijdelijk zijn en het salaris meestal niet toereikend is om een flat te huren en een toekomst op te bouwen met vooruitzichten op lange termijn in Italië (Nansen, p. 6, OSAR, p. 71).

Deze elementen leiden volgens Nansen tot schending door Italië van zijn positieve verplichtingen krachtens artikel 26 van de Kwalificatierichtlijn.

In het laatste OSAR-verslag, van juni 2021, staat dat de arbeidsmarktsituatie voor begunstigde van internationale bescherming in Italië verder is verslechterd als gevolg van de Covid 19-pandemie en de verslechtering van de macro-economische situatie in 2020 en 2021: "(...)" (OSAR, 2021, vrije vertaling uit het Duits, blz. 13-14).

In casu, betekent het feit dat verzoeker tweemaal voor een paar maanden tewerkgesteld werd in Italië niet dat hij opnieuw tewerkgesteld zou kunnen worden in geval van terugkeer.

Eenzijds blijkt dat hij tewerkgesteld werd dankzij Caritas -organisatie die hij en zijn familie hulp heeft geboden toen zijn aangekomen zijn in Italië, waaronder een sociale woning- (CGVS, p. 11). Het blijkt dus binnen de context van de steun geboden door die organisatie dat hij twee keer een job heeft kunnen vinden. Er is echter geen aanduiding dat hij opnieuw van de hulp van Caritas in geval van terugkeer zou kunnen genieten. Integendeel blijkt het uit de objectieve informatie dat personen die over een bescherming status beschikken niet meer in eerstelijnsopvangvoorzieningen mogen verblijven, dat zij alleen toegang tot de tweedelijnsopvangvoorzieningen -SIPROIMI genoemd- hebben, hetgeen in de praktijk een beschermingskloof creëert, gezien de schaarste van plaatsen in het SIPROIMI-systeem. (Nansen p.5) Verder kunnen zij daar maar slechts zes maanden verblijven en indien een persoon reeds toegang heeft gehad en vervolgens naar Italië wordt teruggestuurd, zal hij of zij in beginsel daar niet kan terugkeren (Nansen p.5) In geval van terugkeer zal verzoeker dus hoog waarschijnlijk niet meer op de hulp van assistente van Caritas kunnen rekenen om een job te vinden.

Anderzijds blijkt dat met de COVID-pandemie de situatie op het arbeidsmarkt nog moeilijker is geworden. De moeilijkheid om een baan te vinden en zich op de plaatselijke arbeidsmarkt te integreren is nog geaccentueerd wat betreft personen afkomstig uit Afrika bezuiden de Sahara; die personen zijn ook naar verluidt degenen die de laagste inkomens hebben. In dat verband dient er onderlijnd te worden dat verzoeker tweemaal tewerkgesteld werd tijdens ongeveer 6 uur per dag, echter was dat voor een maandelijks salaris van 350€ en later van 450€. (CGVS, pp. 11-12)

Die elementen samen genomen met het feit dat verzoeker vrij laaggeschoold is -hij heeft zijn vierde graad voldaan in Eritrea (CGVS, p. 4), is 2 jaar in Ethiopië naar school gegaan en heeft nooit enige scholing kunnen volgen in Italië (CGVS, p. 12)- en dat hij de Italiaanse taal niet goed beheerst (CGVS, pp. 11 en 14), blijkt het zeer onwaarschijnlijk dat hij toegang zal krijgen tot de arbeidsmarkt in geval van terugkeer naar Italië.

2 – Beperkende toegang tot sociale zekerheid – Ook wordt de toegang tot de sociale zekerheid afhankelijk gesteld van een regelmatig verblijf van tien jaar op het Italiaanse grondgebied, waarvan ten minste twee jaar ononderbroken moeten zijn. Bovendien is het, zoals Nansen opmerkt, voor statushouders die op straat belanden onmogelijk om aan deze verblijfsvoorwaarden te voldoen, omdat daklozen hun verblijfplaats vaak niet kunnen laten registreren bij de burgerlijke stand (blz. 7).

Het verslag voegt eraan toe dat begunstigde van internationale bescherming worden gediscrimineerd bij de toegang tot andere vormen van sociale bijstand, wat aantoonde dat hun precare levensomstandigheden niet het resultaat zijn van hun eigen keuzes en wil, maar van het optreden van de Italiaanse staat. Dit geldt met name voor voedselhulp tijdens de pandemie, waarvan buitenlanders zijn uitgesloten (Nansen blz. 7 en OSAR, 2020, blz. 59-61).

2) Over het gebrek aan huisvesting in Italië

Uit het verslag van Nansen over de toegang tot huisvesting blijkt dat veel begunstigde van internationale bescherming in Italië in onmenselijke omstandigheden moeten leven.

In het OSAR-verslag wordt erop gewezen dat er in de praktijk nog steeds « (...) » (OSAR, p.34)⁸.

Daar zijn verschillende redenen voor:

(1) Uitsluiting van eerstelijns opvangstructuren – De beschermingsstatus staat de begunstigde niet toe in eerstelijns opvangstructuren te verblijven, maar alleen in tweedelijns opvangstructuren, "SIPROIMI" genoemd. Deze voorzieningen zijn echter overvol, waardoor mensen gedwongen zijn om maandenlang in de rij te staan (Nansen, p. 5).

Verder blijkt dat deze SIPROIMI, behalve in sommige buitengewone omstandigheden slechts zes maanden toegankelijk zijn en dat indien een persoon reeds toegang heeft gehad en vervolgens naar Italië wordt teruggestuurd, zal hij of zij in beginsel niet kunnen terugkeren (Nansen blz. 5 en OSAR, blz. 50):

(2) Sterk concurrerende particuliere woningmarkt – Afgezien van de moeilijkheden om een woning te vinden, is het thans moeilijk om een huisvesting te huren voor begunstigde van internationale bescherming in Italië, gezien de explosie van de marktprijzen. Een laagbetaalde baan is niet genoeg om een huis of een appartement te betalen (Nansen, p. 5).

Bovendien, zelfs indien de prijzen redelijk zouden blijven – quod non – eisen verhuurders dikwijls de overlegging van een arbeidsovereenkomst als garantie (OSAR, blz. 66-67).

(3) De voorwaarden voor toegang tot openbare huisvesting verschillen in Italië. Ondanks de arresten van het Constitutionele Hof, waarin het Hof verklaarde dat het in aanmerking komen voor sociale huisvesting niet afhankelijk mocht zijn van een verblijf van tien jaar in een gemeente voordat de aanvraag voor sociale huisvesting in die gemeente kon worden ingediend, zijn er nog steeds regio's die buitensporig lange verblijfscriteria hanteren (OSAR, blz. 61).

Hoe dan ook, zelfs indien aan de eis van voorafgaand verblijf is voldaan, zijn de wachtlijsten voor openbare huisvesting zo lang dat het verscheidene jaren kan duren voordat in aanmerking komende personen een woning toegewezen krijgen (OSAR, blz. 62). In Milaan bijvoorbeeld hebben personen die internationale bescherming genieten, na vijf jaar verblijf op het grondgebied formeel toegang tot openbare huisvesting, maar de wachtlijsten zijn zeer lang. In Rome is de wachttijd ongeveer zeven jaar (OSAR, p. 62).

(4) Onvermogen van niet-overheidsactoren om de situatie in evenwicht te brengen – Hoewel NGO's en religieuze verenigingen een belangrijke rol spelen bij de huisvesting van begunstigde van internationale bescherming (NEP, blz. 5), wordt in het rapport-Nansen opgemerkt dat hun capaciteit "uiterst beperkt" is.

In de laatste actualisering van zijn verslag, in juni 2021, verklaart OSAR dat deze situatie is verslechterd met de COVID-19-pandemie : « (...) » (OSAR, juni 2021, p. 12 libre traduction de l'allemand)⁹.

Bovendien is het aantal plaatsen in noodopvangcentra, die niet specifiek gereserveerd zijn voor mensen met een migratieachtergrond, als gevolg van de pandemie gehalveerd (OSAR, 2021, p. 13).

Nansen concludeert dat de combinatie van deze factoren tot gevolg heeft dat duizenden vluchtelingen gedwongen worden om (in het beste geval) in kraakpanden of (in het slechtste geval) op straat te leven. Het OSAR-rapport is het daarmee eens : "(...)" (OSAR, 2020, p. 69 et s.).

In casu, blijkt dus dat verzoeker in zijn hoedanigheid van "terugkeerder" een zeer hoge risico loopt geen toegang te krijgen tot huisvesting en dus op straat of in een squat te beëindigen. In dit verband is het belangrijk te benadrukken dat verzoeker geen contact meer heeft met zijn tante sinds lang en dit omwille van een ruzie met betrekking tot haar kinderen (CGVS, p.15). Zelfs als zij in contact zou zijn met zijn tante is er geen aanuiding dat zij in een situatie verkeert waar zij hem steun zou kunnen bieden. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud had verzoeker uitgelegd dat minder dan één jaar na un aankomst de familie geen voedsel noch geld meer kreeg van Caritas en dat zij konden overleven dankzij voedsel door vrijwilligers of de kerk gegeven (CGVS, p. 13). Zij had enkel nog een sociale woning maar aangezien de objectieve informatie (cf: toegang voor beperkte tijd van de "SIPROIMI") is het zeer onwaarschijnlijk dat zij die heeft kunnen behouden. Hij had ook verklaard dat zijn tante nooit een job had gehad toen hij er was. (CGVS, p.14) Met andere woorden is het hoog waarschijnlijk dat zijn tante momenteel in een zeer precaire situatie verkeert en als gevolg, zelfs als hij opnieuw in contact zou kunnen zijn met haar, is het zeer onwaarschijnlijk dat zij in een situatie verkeert waar zij hem steun kan bieden."

Verzoeker besluit zijn verzoekschrift als volgt:

"Op basis van de hierboven weergegeven informatie kan niet anders dan worden vastgesteld dat de Italiaanse autoriteiten falen in hun verplichting om te voorzien in de noodzakelijke integratie en ondersteuning van internationaal beschermden, dat sprake is van een systematisch onvermogen om noodzakelijke bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten. Tot deze conclusie komt ook de organisatie NANSSEN, het juridisch expertisecentrum inzake internationale bescherming in België:

"(...)"

Op basis van wat hierboven wordt aangebracht, kan niet ontkend worden dat personen die een vorm van internationale bescherming genieten in Italië zich er in erg moeilijke en soms schrijnende (levens)omstandigheden kunnen bevinden en er geconfronteerd kunnen worden met dakloosheid, werkloosheid en allerhande belemmeringen met betrekking tot het bekomen van sociale voordelen. Verzoeker loopt er dus het risico om, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes, terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

In het licht van de hierboven geschetste omstandigheden moet geconcludeerd worden dat de beschermingsstatus in Italië onvoldoende toereikend is.

Als gevolg schendt verwerende partij artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet en dient aan verzoeker een internationale beschermingsstatus te worden toegekend."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"(...)"

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)"

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(...)"

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Italië:

“Uit de elementen die voorhanden zijn [uw vingerafdrukken werden in Italië – in het kader van een asielaanvraag genomen op 27 februari 2018 (in Fiumicino) en op 08 maart 2018 (in Verona); u staat bij de Italiaanse autoriteiten gekend als M. A. O. (...) (°(...) 2000) en als A. O. M. (...) (°(...) 2000), er werd u te Italië internationale bescherming toegekend en u verkreeg er een verblijfsvergunning in het kader van uw asielaanvraag, geldig tot 10 juni 2024 (informatie toegevoegd aan het administratief dossier)], blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt aldus door u niet betwist.”

Deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker niet betwist en bijgevolg door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Italië, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Italië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze

drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Uit de verklaringen van verzoeker en het betoog in zijn verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker in wezen vreest dat hij in geval van terugkeer naar Italië zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Hij wijst op moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, onderwijs en huisvesting.

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*. Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle*

gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, C-540/17 en C-541/17, *Hamed en Omar*, niet gepubliceerd, pt. 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Italië sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", waarbij deze "tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken". Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Verzoeker voert aan dat er voor begunstigden van internationale bescherming in Italië belemmeringen bestaan voor de werkgelegenheid, waardoor het moeilijk zou zijn om een baan te vinden en er een hoger armoederisico is. Zo zouden (i) taalcursussen en beroepsopleidings- en stageprogramma's ontoereikend zijn en moeilijk toegankelijk voor begunstigden van internationale bescherming, (ii) in het herkomstland verworven vaardigheden en kwalificaties in Italië moeilijk te erkennen zijn en (iii) begunstigden van internationale bescherming door werkgevers nog steeds gediscrimineerd worden op de arbeidsmarkt. De weinige betrekkingen die er zouden zijn, zouden meestal onregelmatig en tijdelijk zijn en een salaris bieden dat niet toereikend is om een flat te huren en een toekomst op te bouwen. De arbeidsmarktsituatie zou voor begunstigden van internationale bescherming in Italië verder verslechterd zijn als gevolg van de Covid-19-pandemie en de verslechtering van de macro-economische situatie in 2020 en 2021. Uit de informatie die verzoeker aanhaalt, kan evenwel niet blijken dat statushouders het recht niet hebben om te werken in Italië, noch dat zij niet zelf voor hun levensonderhoud zouden kunnen instaan. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker in Italië twee maal gedurende zes maanden tewerkgesteld werd. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente motieven:

"Zo verklaarde u immers zelf dat Caritas u zou hebben geholpen om werk te vinden, u zou dan ook van januari tot juni 2019 en van maart tot september 2020 in een bakkerij/ijssalon/bar hebben gewerkt (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 29 juni 2021 p. 11, hierna genoemd cgvs p. 11). Het zou naar uw mening een soort van opleiding/stage hebben betroffen, u zou zowel in de keuken hebben gestaan als hebben opgediend als ober (cgvs p. 11). U zou evenwel na zes maanden een eerste maal zijn gestopt met uw werk, dit gezien u minder loon dan de Italiaanse burgers zou hebben ontvangen en u meer uren zou hebben dienen te presteren, waardoor u verzwakt zou zijn geweest (cgvs p. 11). U zou verder ook de Italiaanse taal niet goed machtig zijn geweest en u zou iets anders hebben willen leren of studeren (cgvs p. 11). Er kan, voor wat betreft uw verminderd loon, worden opgemerkt dat u zelf hebt aangegeven dat het slechts een stage/opleiding zou hebben betroffen (cgvs p. 11), waardoor het effectief niet onlogisch is dat u als stagiair minder zou verdienen dan iemand die er een vaste tewerkstelling zou genieten. Aangaande uw lange werkuren [volgens het interimkantoor en uw arbeidscontract zou een opdracht van 9u tot 12u zijn, doch u zou van uw baas reeds om 6u of half 7 hebben moeten beginnen (cgvs p. 11)], kan er nog worden gesteld dat u dit wel degelijk bij uw assistent van Caritas zou hebben aangekaart, dewelke zou hebben aangegeven dat u geduld zou dienen te hebben tot u een andere job zou vinden of dat zij een andere job zou kunnen zoeken voor u, in uw toenmalige werkplaats zou het er nu eenmaal zo aan toe zijn gegaan (cgvs p. 11). U zou dan ook effectief – na uw eerste periode van tewerkstelling gedurende zes maanden – bij uw toenmalige werkgever zijn gestopt en u zou hebben getracht om een opleiding te weten bekomen: "Ik ben mijn werk gestopt, mijn assistent werd een andere assistent, ik heb de andere assistent gevraagd om een mechanische opleiding te krijgen, mijn assistent stuurde een mail naar Rome, maar het duurde lang tot hij antwoord kreeg, hij kreeg geen antwoord (cgvs p. 12). Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat uw assistent van Caritas u wel degelijk zou hebben trachten te helpen om aan uw toenmalige tewerkstelling – en de door u genoemde lange werkuren – onderuit te kunnen komen en om een mechanische opleiding te kunnen volgen, doch er geen reactie op de verzonden mail zou zijn gekomen en de mail mogelijks niet correct zou zijn afgeleverd (cgvs p. 12). Hoewel u verder vooreerst aangeeft niet te weten waarom u geen andere opleiding zou hebben weten te krijgen, niet naar een normale school zou zijn kunnen gaan noch ander werk zou hebben weten vinden ["Ik weet niet wat de echte reden is, ik heb voortdurend gevraagd om school te beginnen, opleiding te krijgen, maar van de assistenten kreeg ik geen voldoende reden ofzo" (cgvs p. 12)], geeft u uiteindelijk aan dat uw assistent zou hebben aangegeven dat het duur zou zijn om naar school te gaan, u zou immers moeten

betalen voor school en tevens spullen – zoals een boekentas en boeken – nodig hebben, hiervoor zou u dan ook geld moeten verdienen (cgvs p. 12). Er kan – voor wat betreft uw mogelijke beperkte financiële middelen – nog worden toegevoegd dat u zelf hebt aangegeven dat u na uw opleiding/stage bij de bakkerij te hebben volbracht, mogelijks naar een andere werkgever zou kunnen gaan en een beter verdienende job zou kunnen krijgen en dat dit dan ook de bedoeling zou zijn geweest (cgvs p. 14). U zou evenwel, nadat naar uw mening uw stage zou zijn volbracht, aan uw baas hebben gevraagd om een echt werk te mogen beginnen met een hoger loon, doch uw werkgever zou toen hebben aangegeven dat u nog een stage verder zou hebben moeten doen tot u genoeg zou hebben geweten, waarna u zou hebben besloten om te stoppen en Italië definitief te verlaten (cgvs p. 14). Hieruit blijkt dat u aldus niet zou hebben gewacht op het volbrengen en beëindigen van uw stage, zodat u bij een andere werkgever aan de slag zou kunnen gaan en een hoger loon zou kunnen verwerven. Overigens blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw tweede tewerkstellingsperiode bij de bakkerij van uw werkgever opslag zou hebben weten te bekomen, u kreeg immers 450 euro in plaats van 350 euro per maand (cgvs p. 12)."

Waar verzoeker aanvoert dat het feit dat hij tweemaal voor een paar maanden tewerkgesteld werd in Italië niet betekent dat hij opnieuw tewerkgesteld zou kunnen worden in geval van terugkeer, wijst de Raad erop dat het aan verzoeker toekomt om met concrete elementen aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Italië in de toekomst niet meer tewerkgesteld zou kunnen worden. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke. Hij wijst er weliswaar op dat hij met behulp van Caritas twee keer een job heeft kunnen vinden, doch brengt geen enkel concreet element aan op basis waarvan zou kunnen worden besloten dat hij thans niet evenzeer zonder de hulp van een assistente van Caritas opnieuw werk zou kunnen vinden in Italië. Door nog te onderlijnen dat hij tweemaal tewerkgesteld werd tijdens ongeveer zes uur per dag voor een maandelijks salaris van € 350 en later van € 450, dat hij vrij laaggeschoold is en nooit enige scholing heeft kunnen volgen in Italië en de Italiaanse taal niet goed beheerst, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent en terecht zijn.

Verzoeker wijst verder op de beperkende toegang tot de sociale zekerheid, die afhankelijk zou worden gesteld van een regelmatig verblijf van tien jaar op het Italiaanse grondgebied, waarvan ten minste twee jaar ononderbroken moeten zijn. Bovendien zou het voor statushouders die op straat belanden onmogelijk zijn om aan deze verblijfsvoorwaarden te voldoen omdat daklozen hun verblijfplaats vaak niet kunnen laten registreren bij de burgerlijke stand. Ook zouden begunstigden van internationale bescherming in Italië worden gediscrimineerd bij de toegang tot andere vormen van sociale bijstand, zoals voedselhulp tijdens de pandemie. Hierbij komt volgens verzoeker nog dat het voor begunstigden van internationale bescherming in Italië zeer moeilijk is om huisvesting te vinden. Zij zouden worden uitgesloten van eerstelijns opvangstructuren en alleen terecht kunnen in tweedelijns opvangstructuren (SIPROIMI), die echter overvol zouden zijn en bovendien slechts zes maanden toegankelijk zouden zijn. Bovendien zou er een sterke concurrentie zijn op de particuliere woningmarkt, met een explosie van de marktprijzen die het voor mensen met een laagbetaalde baan niet mogelijk zouden maken om een huis of een appartement te betalen. Ook zouden de voorwaarden voor toegang tot openbare huisvesting in Italië verschillen, waarbij er nog regio's zouden zijn die buitensporig lange verblijfscriteria hanteren, en zouden niet-overheidsactoren niet in staat zijn om deze situatie in evenwicht te brengen. Door de Covid-19-pandemie zou de situatie nog verslechterd zijn. Al deze factoren zouden volgens Nansen tot gevolg hebben *"dat duizenden vluchtelingen gedwongen worden om (in het beste geval) in kraakpanden of (in het slechtste geval) op straat te leven"*.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker in Italië, na één nacht in Rome, samen met zijn tante, haar kinderen en zijn broer, gehuisvest werd in een sociale woning in Verona (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Hoewel zij daar normaal slechts één jaar mochten verblijven, zouden zij niet uit de woning zijn gezet, omdat het de bedoeling was dat ze daar konden wonen tot ze werk vonden en geld verdienden om hun eigen woning te huren (*ibid.*, p. 14). Hieruit blijkt dat het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming in samenhang moet worden gelezen met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien nu zij, zoals reeds *supra* aangestipt, het recht hebben om in Italië te werken. Met zijn betoog toont verzoeker aldus niet aan dat hij persoonlijk in Italië verplicht wordt om op straat te verblijven of er in mensonwaardige omstandigheden te leven. Het gegeven dat er gevallen gekend zijn van personen met een internationale beschermingsstatus die op straat leefden en in kraakpanden verbleven, geeft evenmin aanleiding tot de conclusie dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Italië zonder woning of steun zal zijn. Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, waarvan bovendien op basis van de algemene rapporten

niet blijkt wat hun concrete situatie precies inhoudt en welke stappen zij individueel reeds hebben genomen om huisvesting te bekomen, houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien. Voorts wordt er in de bestreden beslissing nog op goede gronden op het volgende gewezen:

“U geeft tenslotte nog aan dat u van bij uw aankomst in Italië van Caritas voedsel zou hebben ontvangen, doch deze voedselhulp na minder dan één jaar zou zijn stopgezet (cgvs p. 13). Ook zou u na zes maanden op tweewekelijkse basis een bedrag van tien euro via Caritas hebben ontvangen, doch ook deze hulp zou na vier maanden stop zijn gezet (cgvs p. 13). U zou niet weten waarom deze hulp zou zijn stopgezet, er zou u geen verdere uitleg zijn gegeven (cgvs p. 13). Er kan in dit kader worden opgemerkt dat, hoewel u beweert dat de hulp van Caritas – omwille van ongekende redenen – zou zijn gestopt, u zelf aangeeft dat u daarna zou zijn geholpen door vrijwilligers: “Er zijn vrijwilligers, andere mensen die vluchtelingen helpen, we kregen voedsel van hen, ook van de kerk ofzo, voedsel kwam naar ons van andere vrijwilligers. Later ben ik begonnen met het werk, door mijn oranje kaart” (cgvs p. 13). Het zouden naar uw mening geen organisaties doch gewone Italiaanse burgers hebben betroffen, dewelke andere mensen zouden hebben willen helpen, ze zouden dan ook andere vluchtelingen begeleiden (cgvs p. 13). U kaart verder nog aan dat u van deze vrijwilligers vervallen voedsel zou hebben gekregen, Caritas zou hiervan op de hoogte zijn geweest (cgvs p. 14). U zou het voedsel van Caritas niet hebben gecontroleerd op de vervaldatum, terwijl u dit bij het voedsel van de vrijwilligers wel zou hebben gedaan (cgvs p. 14). Er kan in dit kader nog worden opgemerkt dat voedsel waarvan de houdbaarheidsdatum mogelijks wat is overschreden, daarom nog geen onconsummeerbare en slechte producten inhouden.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De landeninformatie waaruit geciteerd wordt in het verzoekschrift laat aldus niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Italië *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Italiaanse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de informatie die in het verzoekschrift geciteerd wordt geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 91).

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een preciaire situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Italië. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 93; HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van zijn verzoek, waarbij het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet zal terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In casu ligt de situatie voor van een man van 22 jaar die geen gezondheidsproblemen heeft. Verzoeker betwist voorts niet dat hij een broer heeft die in Italië over een vluchtelingenstatus zou beschikken en op 13 juni 2019 in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning als vluchteling die vervalt op 10 juni 2024 en ten aanzien van wie een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek zou zijn genomen. Tevens zou de tante van verzoeker met haar kinderen in Italië verblijven. Hoewel verzoeker benadrukt dat hij sinds lang geen contact meer heeft met zijn tante omwille van een ruzie met betrekking tot haar kinderen en dat zelfs indien het contact zou worden hersteld, er geen aanduiding is *“dat zij in een situatie verkeert waar zij hem steun zou kunnen bieden”*, blijkt uit zijn verklaringen op het CGVS niet dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn die een hernieuwing van het contact met zijn tante in de weg

zouden staan. Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker in Italië over een familiaal netwerk beschikt dat met enige goede wil kan worden voortgezet.

Voorts wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden als volgt samengevat:

“Uit bovenstaande blijkt overduidelijk dat u in Italië wel degelijk zou zijn tewerkgesteld (cfr. twee maal zes maanden), u er tijdens uw tweede tewerkstellingsperiode zelf opslag zou hebben mogen genieten en uw assistenten van Caritas wel degelijk de nodige moeite zouden hebben gedaan om u van enige opleiding, scholing of andere tewerkstelling te voorzien, doch u voor enige scholing voldoende financiële middelen nodig zou hebben gehad. Het gegeven dat u niet zou hebben gewacht op het volbrengen en beëindigen van uw stage, zodat u bij een andere werkgever aan de slag zou kunnen gaan en een hoger loon zou kunnen verwerven teneinde mogelijks een opleiding of scholing aan te vatten, en u besloot om Italië te verlaten, kan dan ook niet aan de Italiaanse autoriteiten noch aan andere hulporganisaties ter plaatse worden verweten. Tenslotte blijkt uit uw verklaringen dat Caritas u eveneens gedurende een bepaalde periode van voedsel en geld zou hebben voorzien, waarna vrijwilligers dit van deze organisatie zouden hebben overgenomen, en u gedurende uw gehele verblijf in Italië in een sociale woning zou zijn ondergebracht.”

Verzoeker maakt, gelet op de gedane vaststellingen, niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij toont niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Evenmin maakt hij aannemelijk dat hij Italië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade. Ook zijn er geen aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt zodoende niet aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich bijgevolg niet langer onder de internationale bescherming die hem in Italië werd verleend kan stellen. De stelling dat hij in geval van terugkeer naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker concreet aantoonde dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Italië reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Italië, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tigrinya machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-

commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN